

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1484/2021
19.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране – Сектор за материјалне ресурсе – Управа за општу логистику – Дирекција за услуге стандарда ВУ Дедиње Београд, чији је законски заступник Војни правобранилац из Београда, ради исплате, вредност предмета спора 314.820,50 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2607/20 од 18.12.2020. године у седници већа одржаној дана 19.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2607/20 од 18.12.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1790/18 од 16.12.2019. године усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужилци на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, као и на име војног додатка од 20% уз увећање зараде на име минулог рада, прековременог рада и рада у дане државног празника за период од 01.04.2015. године до 31.03.2019. године, исплати укупан износ од 491.442,31 динар, у износима опредељеним у ставу првом изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Тужена је обавезана да уплати припадајуће доприносе за тужилцу за обавезно социјално осигурање, за обавезно здравствено осигурање и са припадајућом накнадом за незапослене. Тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2607/20 од 18.12.2020. године потврђена је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду у ставу првом изреке у делу за исплату разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде и у делу за уплату доприноса за досуђене износе разлике између основне и минималне зараде и жалба тужене у том делу одбијена је као неоснована. Укинута је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажног дела другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Ревизија је сходно одредби члана 441. ЗПП увек дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када је предмет тужбеног захтева новчано потраживање из радног односа, тада се дозвољеност ревизије цени према правилима за изјављивање ревизије прописаним одредбом члана 403. ЗПП.

Вредност предмета побијеног дела пресуде износи 314.820,50 динара. Како вредност предмета спора побијаног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија тужене недозвољена. Ревизија тужене није изјављена ни по основу одредбе члана 404. ЗПП, ни у форми посебне ревизије, да би се дозвољеност ревизије тужене могла ценити применом те законске одредбе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одбацио је ревизију тужене као недозвољену, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић